

Modbemærkninger til Johanne Krebs.

I Nr. 4 af »Kvinden og Samfundet« findes af Frk. Johanne Krebs »nogle Bemærkninger i Anledning af Hr Jürgensens Foredrag om uægtefødte Børn og deres Moders Retstilling.

Det forekommer mig, at Frk. Krebs i disse sine »Bemærkninger« i sin Iver for at værne om Hustruens Ret bliver ikke saa lidt inhuman imod det uægtefødte Barn og dets Moder, og jeg er vis paa, at mængden en Hustru, der er Moder, vil tale mindre stærke Ord i denne Sag, selv om hun er en krænkede Hustru. Om hun i sin Harme vil kaste al sit Hjertes Foragt paa sin Mand, som har bedraget hende for det, hun burde være eneste Ejer af: hans Kjærlighed og Elskov, hun vil dog, hvis hun er i Besiddelse af en Smule Humanitetsfølelse, aldrig i den Grad lade sin Harme gaa ud over det Barn (eller de Børn), der er Frugten af Mandens Uregelmæssigheder, at hun skulde sige: »Om jeg saa kunde frelse disse Børn fra Forbryderbanen, jeg gjorde det ikke, hvis jeg af denne Grund skulde afgive noget af det lidet, der er mit med Rette.« Man vilde kalde en saadan Kvinde slet, selv om hun saa 100 Gange havde Ret til at holde paa sit. Og saa siger Frk. Krebs endda: Om det saa kunde frelse *alle de uægte Børn* fra Forbryderbanen, vilde det være den blodigste Uret at tage saa meget som en Tøddel af Hustruens lille Ret fra hende.

Og hvad er det da for en Ret, Frk. Krebs her paa det bestemteste vil holde paa for Hustruerne, holde paa, selv om Tusinder af Børn af denne Grund vandre ud i Forbrydelsernes dybe Smuds? Det er Hustruens Medejendomsret; det er Retten til at sige: Da jeg er Medejer, af hvad Mandens er, saa vil jeg ikke, at der af dette Fælleseje skal udredes noget til »de mig mildest talt uvedkommende uægte Børn og dissers Mødre«. Men ere en Mands uægte Børn egentlig Hustruen uvedkommende, saa behøvede hun jo ikke at tage sig det saa nær, om Manden saa havde i Dusinvis af dem; i ethvert Tilfælde kunne de aldrig være Fællesejendommen uvedkommende. Hvis der derimod mellem Mand og Hustru var oprettet en Ægtepagt, der sikrede Parterne Særeje, da var det i sin Orden, at Hustruen sagde: »Disse Børn og deres Moder kommer ikke min Pung ved, det Forhold vil jeg i pekuniær Henseende